Ungaria a învins România la mare luptă cu 2-1 (0-1)

Cu un portar mai bun, România nu putea pierde matchul

O înfrângere care echivalează cu o victorie şi un rezultat care ne ridică în ochii cunoscătorilor

Matchul Ungaria-România s'a terminat cu rezultatul 2—1 în favoarea oaspeţilor noştri. La pauză, ROMANIA CONDUCEA CU 1—0. Conducea chiar şi în minutul 65. Adică 25 minute înainte de sfârşit. Cu mici excepţii, toată lumea a văzut echipa României câştigând. A fost un moment, la mijlocul reprizei, când România făcea chiar impresia că va ridica scorul.

In acest moment — momentul psichologic i se spune; noi îi vom spune altfel — Ungurii au egalat. Au egalat stupid. Nu se aştepta nimeni. Se produsese o fază critică la poarta noastră pe care o limpezise, în ultimă instanţă, Demetrovici. Pericolul trecuse, dar degajarea a fost reluată — norocos reluată — de halful stânga al oaspeţilor, Lazar, care a tras un shot formidabil şi a marcat.

Restul de joc, luptă pentru desemnarea învingătorului. Noi? Ungurii? Şanse egale... Şase minute înainte de sfârşit, Toldi a luat-o pe cont propriu, a pătruns — nimeni, nimeni nu a încercat să-l împiedice... şi a tras. Nu grozav. Nu imparabil. Iar mingea, după ce a făcut un salt curios, l-a trecut pe Pavlovici. Goal.

Un goal gratuit. Şi victorie. O victorie gratuită... Să fim bine înţeleşi. Nu spunem că suntem superiori ungurilor. Ar însemna să nu ne cunoaştem lungul nasului. Putem însă fi consternaţi de rezultat — aşa cum a fost consternat tot publicul. AM AVUT MATCHUL IN MANA ŞI L-AM PIERDUT.

La unii însă, această consternare firească a avut ca urmare o imediată reacţiune, în sensul că au fost aduse incriminări, INCRIMINARI GRAVE, selecţioneurilor. De ce a fost schimbat David şi a fost introdus Pavlovici? Nu a fost bun David? E mai bun Pavlovici?... Iată întrebări cari au circulat după pauză. Pe cari le-am pus şi noi. Şi cărora nu le-am găsit un răspuns. Intâmplarea a făcut ca Pavlovici să primească un goal — goalul victoriei maghiare — absolut parabil.

De aci enervarea, de care — să mărturisim — am fost şi noi cuprinşi. Mai târziu am aflat adevăratele motive ale schimbării. In timpul pausei, David a declarat că e lovit. Şi că nu mai poate juca. Sau, cum ne spunea un oficial care l-a examinat de aproape, — s'a declarat lovit, căci i-a fost teamă. Iată dece a jucat Pavlovici. Nu vrem să spunem care dintre ei — David sau Pavloici — e mai vinovat. Spuneţi-o d-voastră. Fapt este însă că din cauza acestei schimbări — nedorite de selecţioneuri — am pierdut un match pe care-l puteam termina la egalitate.

Când scrim aceste rânduri, am reuşit să ne degajăm din atmosfera de enervare în care ne-am aflat mult după sfârşitul jocului. Cum se spune — scrim la rece... E probabil că şi cetitorii noştri, la ora când parcurg aceste rânduri, au depăşit momentele de consternare şi pot judeca mai limpede. Perspectiva e mai clară şi mai complectă, după un timp dela consumarea faptului. Să ne silim deci să judecăm limpede.

Intemeiată a fost oare acea atmosferă de enervare, consternarea ce se putea ceti pe toate feţele?

Da — se poate răspunde. Intemeiată eri. Nepotrivită însă astăzi. In definitiv — daţi-vă bine seama, cântăriţi momentul prin prisma tuturor cunoştinţelor şi a întregei dv. priceperi — cât valorează rezultatul de eri? Cât valorează un 2—1 — norocos — al echipei Ungariei? Nu reprezintă oare aceasta o performanţă splendidă a echipei noastre naţionale? (a unei ECHIPE NAŢIONALE CATEGORIC ROMANIZATA, care mergea la pierdere, care nu reprezenta ce avem mai bun în ţară, dar însemna, indiscutabil, o echipă care simte româneşte).

In ce ne priveşte, o spunem răspicat: considerăm înfrângerea de eri echivalentă unui dublu succes al echipei române. Succesul ideii de naţionalizare — căci s'a văzut că o echipă cu procentul 8x3 poate face faţă oricărui adversar — şi succes din punct de vedere technic şi propagandistic. Ecoul rezultatului va fi mai puţin favorabil ungurilor — cari sunt la o săptămână după o victorie categorică asupra Austriei — şi mult mai favorabilă nouă, «outsideri» în acest match.

Un element important nu trebuie deasemeni ignorat când e vorba de stabilit sensul real al rezultatul de pe teren — considerând că un match internaţional este o încercare de comparaţie între standardurile de valoare a footballului din ţările în luptă. In timp ce ungurii au avut posibilitatea să alcătuiască O ECHIPA CARE SA REPREZINTE STRALUCIT POTENŢIALUL FOOTBALLULUI MAGHIAR — echipa care a învins Austria a fost întărită pentru matchul cu noi — ROMANIA A FOST LIPSITA DE CAŢIVA JUCATORI cari, neîndoelnic, ar fi dat alt randament. Dacă Petea, spre pildă, era disponibil, nu ar fi avut alt aspect înaintarea? Nu ar fi însemnat ea mai multă putere de combativitate?...

Vedeţi, sunt împrejurări de cari noi trebuie neapărat să ţinem seama. In condiţiuni egale, altul ar fi fost rezultatul. Aşa dar, de ce consternare? De ce subestimarea voită a unei performanţe frumoase?...

Nouă, rezultatul de eri ne spune un lucru foarte mare: că AM PROGRESAT ENORM, că ne putem măsura — şi putem pierde sau câştiga, LA LUPTA EGALA — cu oricare echipă naţională din Europa Centrală. Cine îşi dă seama de aceasta trebuie să convină că performanţa echipei româneşti este splendidă. Noi o felicităm global — chiar dacă unele elemente nu au corespuns.

Ne mai spune un lucru foarte mare rezultatul de eri: că matchul cu Ungaria ne deschide un alt orizont şi că stabileşte începutul unei noui rivalităţi pentru footballul nostru. Aşa cum, odată, luptam să ne afirmăm o supremaţie în Balcani, tot astfel începem acum să jucăm un rol în Europa Centrală. PIERZAND la mare luptă în faţa celei mai bune şi mai complecte echipe a Ungariei — noi, care nu am avut nici norocul să prezentăm efectivul cel mai bun — AM CAŞTIGAT de fapt imens din punctul de vedere al prestigiului.

Să convenim deci că MATCHUL DE ERI ECHIVALEAZA CU O VICTORIE A CULORILOR NOASTRE — cu o reală afirmare şi să nu ne batem joc de propriile noastre posibilităţi.

Iar acum, după acest match care marchează un început — începutul de glorie al unei echipe naţionale românizate — să pregătim cu încredere şi curaj succesele viitoare.

Ion Vornic

O fază animată în care ai României; Vincze a pasat cu capul lui Toldi, dar Bürger degajează.

„Cum am văzut eu matchul Ungaria-România"

Articol scris special pentru „Gazeta Sporturilor" de IOHN LANGENUS

Este un fapt absolut verificat că ori de câte ori am văzut jucând echipa naţională a României, am putut constata reale progrese.

Duminică, în faţa Ungariei, este exact că românii au furnizat un joc mai bun decât în matchul pe care l-a susţinut cu Jugoslavia, în primăvara acestui an.

Inainte de a păşi la consideraţiunile jocului, trebue să spun că România a făcut probă, în acest match, că are un veritabil spirit sportiv. Ştiu foarte bine că e uşor să fii sportiv şi sportsman, când învingi, dar ştiu tot atât de bine, din experienţă, că nu e întotdeauna uşor să fii sportsman când pierzi. Cu România, aşa a fost cazul eri, când a pierdut cu 1-2 în ultimele minute, când drawul apărea ca o certitudine. Atât jucătorii cât şi conducătorii Federaţiei române de football s'au arătat sporstmani autentici şi îmi face o deosebită plăcere să remarc acest lucru.

Revenind la joc şi la rezultat, gândesc că pentru cineva care n'a asistat la match, acest rezultat de 2-1, trebue să-i apară ca un mare succes pentru echipa României. Pentrucă, să nu uităm, echipa Ungariei a învins nu mai departe decât Duminica trecută, echipa Austriei şi încă cu 5-3.

Rezultatul propriu zis este, prin urmare, în favoarea României.

Cei însă cari n'au asistat la match şi care vor afla că goalul victoriei ar fi putut fi apărat de goal-keeperul român, aceştia vor fi pur şi simplu uimiţi, cu atât mai mult cu cât, dacă informaţiunile mele sunt exacte, România ar fi putut pune în picioare o echipă şi mai bună.

Toată lumea s'a aruncat asupra nefericitului goal-keeper, chemat să înlocuiască după pauză, pe titular. Inţeleg acest lucru: e un sentiment omenesc. Nu trebuie însă să uităm că un goal-keeper, trebuind să ia locul, la pauză, unui portar care n'a lăsat să treacă un singur goal, este handicapat moralmente. Vreau adică să spun că înlocuitorul este stăpânit de obligaţia de a fi tot atât de bun ca şi predecesorul său. El debutează în match şi trebue să aibă nervi mult prea cuminţi pentru a nu suferi în acest moment de răspunderea ce-l apasă.

Incât, eu cred că nervii i-au jucat festa portarului înlocuitor, deşi nu se poate ascunde că shotul, care a prilejuit al doilea goal al Ungariei a fost un shot plin de efect, care poate provoca întotdeauna surprize. Goal-keeperul român a prin mingea cu pumnul şi asta socotesc că a fost greşala sa, pentrucă o mingie trimisă cu efect, nu se opreşte decât cu mâna plată.

In echipa română, am remarcat viteza de execuţie, care s'a ameliorat, dar eu cred deasemenea că o linie de atac trebue să aibă shoteuri mai buni. Din acest punct de vedere, centrul înaintaş Ciolac m'a deziluzionat într'o oarecare măsură. Am apreciat foarte mult jocul aripei stângi Dobay-Bodola, care a fost de departe cel mai bun compartiment al liniei de atac româneşti şi împreună cu aceştia doi trebue să mai pomenesc şi pe aripa dreaptă, Bindea.

Cel mai bun half a fost, fără îndoială Dobra, care a făcut o partidă formidabilă, dovedindu-se extrem de curagios şi în acelaş timp bun tactician. In apărare am gustat cu deosebire jocul fundaşului dreapta, Bürger, mic de statură dar foarte energic, mai cu seamă când ţinem seama că adversarul său, Toldi era un uriaş.

Trebue să recunosc însă că am văzut Ungaria jucând mai bine decât Duminică. In general, jocul maghiarilor a fost mai lent, dar a fost totodată şi mai ştiinţific. Din nefericire pentru unguri, atacul, odată intrat în careul românilor, îşi pierdea 50 la sută din valoarea lui pentrucă shooturile într'adevăr periculoase au fost foarte puţine, majoritatea loviturilor trecând mult deasupra porţii şi alături de ea. Aci stă explicaţia că goalkeeperul ungur a avut de oprit mai multe shooturi decât vis-a-visul său. El şi-a îndeplinit misiunea admirabil şi a fost ajutat de doi fundaşi solizi şi decişi, dintre cari Polgar a fost mai bun. Linia de mijlocaşi a fost la fel de solidă şi a avut cel mai bun om în halful centru. Din linia de atac nu pot să remarc cu adevărat decât pe Toldi şi să-l adaog, poate, pe Titcos pentru cel de al doilea mi-temps, deoarece în ultimele 45 minute tot pericolul a venit pe partea sa.

Ţin deasemenea să mărturisesc că am apreciat onestitatea sportivă a celor doi arbitri de linie români, care m'au ajutat eficace în misiunea mea, care n'a fost chiar atât de uşoară, mai cu seamă în prima repriză. Dar spiritul sportiv a sfârşit prin a triumfa, aşa cum ar trebui să se întâmple întotdeauna.

Intâlnirea de Duminică mi-a confirmat excelentele impresii pe care le-am adunat în precedentele mele vizite la Bucureşti. Footballul românesc este în progres şi spiritul sportiv domneşte aci în toată splendoarea.

Sunt constatări care trebue să umple de bucurie pe oricine iubeşte sportul şi idealul lui.

Iohn Langenus

Echipa României a făcut o partidă mare

Linia de halfi — cel mai bun compartiment. — Burger şi Albu au făcut o partidă mare. — Ungaria are o echipă de clasă

Polgar

Aşteptat într'o atmosferă de mare îngrijorare, matchul Ungaria — România a constituit pentru noi unul din cele mai interesante momente footballistice ale anului.

Am fost între acei cari am contribuit la atitudinea hotărâtă a echipei noastre. Şi poate că această hotărâre explică, în mod direct, de ce 60 de minute am condus împotriva învingătorilor Austriei şi de ce nu am terminat matchul învinşi decât după o luptă disperată.

Publicul a trăit ieri emoţii extraordinare. Putem spune că niciodată cei 40.000 de spectatori cari au fost la match n'au fost încercaţi de emoţii atât de mari înainte de deschiderea scorului, după ce a marcat România, când a egalat ungurii şi când s'a stabilit scorul.

Jocul a fost în permanenţă deschis, fazele s'au succedat pe ambele terenuri şi au fost momente de panică la amândouă goalurile.

Foarte puţină lume se aştepta la o victorie a culorilor noastre. Ungaria nu este adversarul care să îngădue jocul «la sigur». Totuşi, când s'a văzut cum se întorc lucrurile, victoria putând să ne revină, — e explicabil şi firesc ca la urmă să fi fost o teribilă decepţie generală.

2—1 pentru Ungaria nu înseamnă rezultatul care să bareze aspiraţiile noastre. Dimpotrivă, cu retuşări ale echipei noastre şi în alte împrejurări sub raportul condiţiei fizice a jucătorilor, vom mai pune pe unguri la încercări poate chiar mai grele pentru ei decât cea de eri.

Am plătit scump ritmul nebunesc din prima repriză

Ungurii au jucat în prima repriză cu vântul în spate.

Acest avantaj nu l'au exploatat în mod direct, ci numai graţie modului cum a jucat echipa noastră. Ori, ce s'a întâmplat? Am avut impresia că echipa noastră pornise prea nebuneşte. Bodola şi Bindea veneau prea des să caute mingile la poarta noastră. Era deci fatal să avem momente de slăbiciune în repriza secundă. Ungurii cu echipa lor rutinată, au ştiut să exploateze orice slăbiciune. Tocmai asupra acestui lucru ţinem să insistăm înainte de a arăta greşelile făcute de Pavlovici sau ceilalţi jucători. Lazăr, mijlocaşul stânga al echipei ungare, după ce întreaga noastră apărare se paralizase, a profitat de un moment de zăpăceală marcând peste capul întregei apărări. Mai târziu Toldi a exploatat un singur moment în care apărarea noastră a lăsat să se tragă la goal şi a shotat puternic marcând al doilea goal. La primul punct, e drept, Pavlovici a fost neatent. Al doilea îl putea apăra, rămânând de lămurit doar efectul pe care l'a luat mingea lovind unul din muşuroaiele de pământ din faţa porţii.

Echipa noastră nu mai avea la sfârşit energia din primul mi-temps. Aceasta este şi explicaţia slabei comportări a lui Bodola, de pildă.

Unsprezecele nostru s'a avântat în luptă cu multă ardoare. Trebuia însă să-şi dozeze eforturile. Cineva care se găsea deasupra bătăliei putea să vadă că vom avea momente de insuficienţă, pe cari ungurii, rutinaţi, ştiu să le exploateze. Inainte de a insista asupra detaliilor, aceasta este explicaţia esenţială a eşecului.

E drept, puteam bate eri pe unguri. Puteam învinge prin faptul că am ajuns să conducem cu 1—0 şi ar fi fost suficient să menţinem acest rezultat... Ar fi fost o surpriză, e drept, dar şi un mare succes. Această credinţă nu ne împiedică însă să observăm că Ungaria a avut o echipă admirabiă, care sub raportul combativităţii ne-a fost în nenumărate rânduri superioară, iar în câmp au jucat mingea cu mult mai mare uşurinţă şi rafinament.

Subliniem toate acestea, deşi susţinem că n'ar fi fost imposibil să păstrăm rezultatul. Şi în acest caz însă, tot sublinierile de mai sus le făceam.

Explicaţia succesului de eri

Cseh

Lăsând la o parte cifrele scorului şi faptul că ungurii ne-au învins, trebue să stabilim că cheia şi lăcăta succesului nostru a fost comportarea liniei intermediare. Mijlocaşii noştri au fost mai buni decât ai ungurilor şi au menţinut eri un strălucit echilibru.

Lis

(Continuare în pag. IV-a)

Aspecte vesele şi triste la un match în care „bombiştii" dela Budapesta n'au provocat nici-o explozie

E riscant să te aventurezi pe un teren de football toamna, când soarele e atât de scump la vedere şi nourii atât de grijulii de recoltă. Din moment ce oricine, indiferent de vârstă şi sex, are şansa să fie făcut ciuciulete prin surprindere, e natural ca tot omul să fie cât se poate de circumspect în privinţa ploii.

— Ce spui, o să plouă?

— Nu cred.

— De ce?

— Fiindcă nu mă doare bătătura.

— Atunci e bine, nu mai mă car cu umbrela după mine.

— Mai bine ia-o, că nu-i sigur...

— Cum asta?

— Păi... n'am bătături.

Descănsiderând însă eventualitatea unui duş inopinat, sportivii români, ca să zicem aşa, au fost în păr, cu toate că au fost şi destule... chelii pe teren.

O bună parte din populaţia Capitalei a fost deci concentrată eri la ONEF. Cea mai mare pacoste a fost însă faptul că pe la domicillile cetăţenilor n'a mai rămas nici semn de servantă.

Iulişca, Marişca, Laioş şi Ianoş, au şterpelit din toaletele „boierilor" şi au tulit-o de-acasă, lăsând farfuriile nespălate şi cafeaua dând buzna'n foc.

ONEF-ul — după o expresie consacrată — e o mare de capete. Toată lumea se înghesuie pe capete, un domn a ajuns la capătul răbdării şi vrând să pună capăt calvarului, după ce a căpătat un pumn în cap, ca un veritabil Capone s'a smuls din ghiarele mulţimii, a ieşit din rând, urmând s'o ia „d'a capo al fine" până la capul de bancă unde-şi avea locul.

Imbulzeala aceasta provoacă o discuţie... technică.

— Dece stai aici, şi nu te urci în tribună?

— Nu mă urc fiindcă... am cetit în ziare că s'a calculat greşit rezistenţa tribunelor.

— Iţi dai seama, domnule, ce vorbeşti? Eşti sigur?...

— Absolut! S'a şi verificat, la ultimul match când au jucat Ligile: rezistenţa tribunelor era calculată pentru 40.000 de oameni şi n'au venit decât vreo 3.000.

La ora când în zilele obişnuite de campionat se mai lua încă masa, stadionul urmărea cu suficientă atenţie matchul între reprezentativele de juniori ale Oradiei şi Bucureştiului.

„Puştii" Capitalei au câştigat cu 4-0, în stil de adevărate viitoare vedete. După victorie, Gică Oprescu a dat fuga la telefon să cheme Constanţa ca să-i comunice acest rezultat şi d-lui Constantin Chiriceanu, creatorul competiţiei şi părintele juniorilor.

O mică pauză în care nerăbdarea creşte şi tic-tac-ul inimilor a devenit sgomotos.

De sus, depe deal, au apărut ungurii. Tare am avea poftă să-i luăm la vale. Iată şi românii. Un confrate, psiholog, a observat:

— Sunt dornici de izbândă!

Cred şi eu...

Prin atmosferă se profilează o şapcă, înaintează despicând aerul şi se opreşte pe sus, în mijlocul terenului: Langenus, arbitrul matchului. Uscăţiv, înalt, foarte înalt şi cu acelaş costum dela 10 Mai.

Un confrate susţine că s'a luat la întrecere cu Teodoru. Eu cred că a crescut ca să vadă bine off-side-urile. Sau în urma unor lecţii de educaţie fizică la sala Oscar Wexu...

In tribune, reputaţia maghiarilor a semănat panică şi teroare.

— Ne rup cu bătaia!

— Ce le-a venit acum să românizeze cu 8-3 echipa, ca să mâncăm bătaie cu 8-0!

Pe Langenus nu-l preocupă însă asemenea calcule şi dă startul.

Toţi ochii s'au holbat, pulsurile s'au înteţit, inimile bat „au ralenti". Figurile sunt atât de galbene, încât ai impresia că nu există spectator care să aibă mai mult de un milion de globule roşii.

Din minut în minut aşteptăm deznodământul fatal. De câte ori Toldi are mingea, ni se strânge inima de frică. Dar bombele lui Toldi sunt umplute cu tărâţe şi au un efect lacrimogen asupra lui Iulişca.

Jocul se schimbă repede dela o poartă la alta. Pentru Langenus nu-i nici o dificultate: un pas înainte şi unul înapoi.

Bindea, care ţine neapărat să joace bine, ca să i se anuleze suspendarea, pierde regulat pe drum câţiva maghiari.

— Să ştiţi că-l iartă pe Bindea.

In minutul 24, Bindea a marcat un goal. Un goal care a însemnat conducerea în matchul România — Ungaria.

— Nu numai că-l iartă pe Bindea, dar şi-a anulat şi alte două suspendări viitoare.

Ungurii, supăraţi foc, sunt repede stinşi de pompierii Albu-Burger. Toldi, „bombistul" Ungariei, shoteurul care a speriat Europa Centrală şi a provocat, cu un shot, ultimul cutremur din Japonia estică, trage câteva zeci de shoturi prin firmele de reclamă şi prin pălăriile cucoanelor.

Chestia principală e că la repriză, România conduce cu 1-0.

Intr'un cerc de tineri entuziasmaţi de ordinea care a domnit pe teren, d. maior Gică Brezeanu, chestorul locurilor oficiale, îşi verifică succesul:

— Eh, cred că toată lumea a fost mulţumită. Fiecare a avut numărul lui.

La reîncepere, echipa României, cum era şi firesc, după orice minte normală, e aceeaş... cu o singură excepţie: lipseşte David.

Ce este? Ce s'a întâmplat?...

David, scăpat virgin în prima repriză, e mulţumit cu o jumătate aureolă şi pretextând că-l doare crampolul al treilea dela gheata stângă, nu mai vrea să joace.

Nu mai vrea să joace şi pace! Dar probabil că pe viitor selecţioneurii îl vor arunca în braţele baletistelor cari îl adoră, urmând să-l revedem în echipa naţională purtând o venerabilă barbă.

Deşi echipa a fost întocmită cu procentul de 8-3 în favoarea valahilor, nu se intimidează în faţa Ungariei şi matchul continuă cu acelaş echilibru.

Lazăr vrând să centreze, greşeşte shotul spre poartă şi egalează scorul.

Pavlovici, complect uluit nu mai poate reţine un shot rachitic al lui Toldi, shot care din cauza atingerii terenului, a prins un efect nevinovat.

Publicul, în necunoştinţă de cauză, înjură pe oficiali, fiindcă... l-au schimbat pe David.

D. Eugen Haţiegan a precizat bine răspunderile:

— Noi suntem de vină că nu ne-am născut în Mexic, ca să-l fi invitat cu revolverul la tâmplă să joace...

Lumea a plecat consternată. Şi noi.

Dar după câteva sferturi de oră de reculegere, ne-am împăcat cu gândul că o echipă românizată, a făcut 1-2 cu învingătorii Wunderteam-ului.

E chiar frumos!...

A. Noi

In pauza matchului, Dobra este luat în primire de masseuri şi pus la punct... Mijlocaşul nostru centru priveşte... resemnat.